

MOEDERS OF LOEDERS
- ONGEFILTERD

Moeders of loeders - ongefilterd

RADICAAL EERLIJK OVER WAT
HET MOEDERSCHAP
MET JE DOET

REBECCA BOEKTJE
& SASKIA WEERSTAND

'VOLT

Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2026 Rebecca Boektje & Saskia Weerstand
Voor overname kunt u zich wenden tot Uitgeverij Volt

Omslag Syb Stroo
Omslagbeeld en auteursfoto Alina Krasieva
Binnenwerk Zeno Carpentier Alting

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

Voor de productie van de boeken van Uitgeverij Volt wordt alleen gebruikgemaakt van duurzaam en verantwoord geproduceerd papier.

ISBN 978 90 622 2924 6 / NUR 450

www.uitgeverijvolt.nl

Inhoud

Voorwoord	9
Dit had nooit moeten werken	13
Stoppen met roken	16
Leren wachten op geluk	19
Bevalt het?	26
Vaderskind	29
Mijn eerste bevalling	33
Buitengesloten	37
Kraamweek	43
Als ik jou vergeet	47
Mijn schoolpleinvriendin	51
Puberella	54
Zwemles	58
Stormachtige schoolcarrière	61
Tieten	66
Zweet, snot en schimmelpoten	68
Opvangschuld	71
Opgroeien in rivaliteit	73
Het beste idee ooit	77
Koffie onder de douche	79

Avonddier	83
Welkom in de klassenapp	86
Strakke kaaklijn en flapperende bovenarmen	90
Sorry, het zijn mijn hormonen	94
Help, mijn kind eet niet!	98
De zachte-handgeneratie	102
Knaldrang	106
Keeping up appearances	110
Heksenweek	115
Eerst hartig, dan zoet	118
Puber XL	123
Zonder oppas geen wij	127
Reizen met kinderen, de grootste les in omdenken	134
Fuck gentle parenting!	138
Papa past op	143
Stel je niet aan!	147
Uit elkaar	156
Wat eten we nu weer voor goors?	161
Mama is er niet	165
Boterham met pindakaas zonder oogjes	170
Sorry jongens, ik heb jullie verpest	174
Schreeuwen tegen je kids	178
De tandenfee	185
Tussen trots en schaamte	189
Dit is hoe ik me soms voel	193
Mede-moeders	197
Van idool tot zeikwif en alles daartussenin	200
Van je timeline naar je lifeline	204
I'm the cool mom!	209
Mental load	213

Normaal doen we dit niet hoor	218
Vreselijke schoonmoeders	222
Boys mom	227
Ochtendchaos	231
Even snel	235
Dankwoord	239

Voorwoord

Als mensen ons vragen waar dit boek over gaat, wat zeggen we dan? Moederschap? Opvoeden? Het leven? Geluksmomenten en trauma's? Blunders? Eerlijk gezegd weten we dat zelf ook niet helemaal. Eigenlijk van alles wat. Dit boek is ontstaan uit verhalen. Uit gebeurtenissen uit het verleden die ons gevormd hebben. Uit gesprekken aan de keukentafel, in de auto, uit gedachten die we in bed hadden, vlak voordat we in slaap vielen. Uit momenten waarop we moesten lachen om onszelf en uit momenten waarop we de tranen achter onze ogen voelden branden.

Dit boek heeft ons de ruimte gegeven om dieper op dingen in te gaan. Even rustig stil te staan bij gebeurtenissen en echt even te voelen wat ze nou precies met ons deden, doen en hebben gedaan. Want hoe open we in de podcast ook zijn, er zijn dingen die je nét anders vertelt als je weet dat iemand live meeluistert. Verhalen die je inkort, zachter maakt of even parkeert voor een andere keer. Niet omdat we iets achterhouden, maar omdat sommige dingen tijd nodig hebben. Of papier...

Dit boek voelt echt als nog een stap verdergaan. Na alle gesprekken in de studio is er nu ruimte voor verhalen die niet altijd tussen twee botte grappen door verteld kunnen worden. Voor ervaringen waar je geen punchline voor kunt bedenken. En voor herinneringen die nog een beetje schuren, pijn doen of die andere mensen ook raken.

We hebben geprobeerd zo eerlijk mogelijk te zijn. Over het moederschap, dat soms voelt als het mooiste wat er is en soms als een fulltimebaan zonder pauze. Over relaties die veranderen, vriendschappen die verschuiven en families die niet altijd zo voorbeeldig zijn als ze van buiten lijken. Over opvoeden zonder handleiding, over falen, over opnieuw beginnen. Over dingen waar je misschien niet trots op bent, maar die wél echt zijn.

We geloven niet zo in perfectie. Niet in perfecte moeders, perfecte relaties of perfecte levens. We geloven veel meer in het rommelige midden. In proberen, struikelen, opnieuw proberen en af en toe denken: waar ben ik in hemelsnaam mee bezig? Wat je in dit boek leest, zijn geen adviezen. Geen stappenplannen of methodes die je moet volgen. Het zijn verhalen. Soms scherp, soms zacht, soms ongemakkelijk. Maar altijd echt. Misschien herken je jezelf erin. Misschien denk je juist: zo zou ik het nooit doen. Allebei is goed.

We hebben dit boek niet geschreven omdat we het beter weten. We hebben het geschreven omdat we weten dat niemand het echt weet. Dat we allemaal improviseren met te weinig slaap en te veel liefde. Dat we allemaal ergens onderweg

proberen te begrijpen wie we zijn, waar we vandaan komen en hoe we het een beetje goed kunnen doen.

Dit boek is geen handleiding en geen verzameling antwoorden. Eerder een spiegel. Of misschien een raam waar je af en toe doorheen kijkt en denkt: oh, dus zij hebben dit ook.

Het schrijfproces hield ons ook een spiegel voor. We konden niet snel doorpraten of een onderwerp afronden met een grap. In dit boek nemen we de tijd om echt bij dingen stil te staan. Iets langer dan comfortabel is. En ja, dat voelt kwetsbaar. Want ongefilterd praten is één ding, maar ongefilterd schrijven en het dan loslaten, is iets anders. Misschien is het schrijven van dit boek wel het meest echte wat we tot nu toe hebben gedaan. Niet omdat dit groter en moeilijker is dan wat we tot nu toe gedaan hebben, maar omdat het heel dichtbij komt.

En als er iets is wat we hopen met dit boek, dan is het dit: dat je jezelf er af en toe in herkent. Dat je misschien een keer hardop moet lachen. Of denkt: gelukkig, ik ben niet de enige.

Want dat zijn we zelden.

Liefs,

Rebecca & Saskia

Dit had nooit moeten werken

REBECCA EN SASKIA

Als je ons naast elkaar zet dan klopt het eigenlijk niet. We zijn niet een beetje anders, maar écht anders. In hoe we praten, hoe we opvoeden, waar we vandaan komen (stadsmeisje versus plattelandsmeisje), hoe we zijn opgegroeid, hoe we vakantie vieren (hotel met roomservice versus kamperen en zelf afwassen). We zijn anders in kleding, tempo, prikkels, routines en keuzes. Waar de een nog nadenkt, heeft de ander het al gezegd. Waar de een gas geeft, trapt de ander op de rem. Maar anders zijn betekent ook: als de een hem feilloos voor-geeft, schiet de ander hem er loepzuiver in.

Er is iets aan vriendschappen tussen vrouwen die niet op elkaar lijken, maar elkaar wel zien. Misschien werkt het juist daardoor. Omdat je niet de hele tijd in dezelfde spiegel kijkt, maar af en toe ook even een andere werkelijkheid ervaart. Wij zijn geen kopieën van elkaar. Maar we maken wel elkaars zinnen af. Aan één valse grijns hebben we genoeg om te weten wat er gaat komen. Wanneer onze blikken elkaar kruisen, weten we zonder woorden wat de ander denkt. Maar we onderbreken elkaar ook. Stellen vragen wanneer de ander er misschien liever omheen praat. Trekken elkaar uit onze com-

fortzone en zijn niet bang de ander soms tegen de haren in te strijken. We zijn eerlijk en ongefilterd, juist omdat we elkaar blind vertrouwen.

Soms schuurt het weleens, tuurlijk. Soms is de irritatie na een opmerking voelbaar voor iedereen in de studio. Het is makkelijker om bevriend te zijn met iemand die alles op dezelfde manier doet als jij. Die dezelfde keuzes maakt, dezelfde overtuigingen heeft en op dezelfde manier naar dingen kijkt. Dat voelt veilig. Bevestigend. Lekker overzichtelijk. Makkelijk. Lekker ja knikken op alles. Maar het is ook... een beetje saai.

Maar ergens achter al die verschillen zit iets wat hetzelfde is. Iets wat je niet op het eerste gezicht of op een Instagram-feed ziet. Dezelfde humor. Dezelfde zelfspot. En bovenal: dezelfde eerlijkheid. Wij hoeven het niet met elkaar eens te zijn om elkaar te begrijpen of aardig te vinden. Of om te kunnen lachen. En weet je? Misschien heb je wel veel meer aan een tegenpool als vriendin dan aan een kopie van jezelf. Zo blijf je scherp. Blijft het spannend. Niet iemand die precies is zoals jij. Maar iemand bij wie je helemaal jezelf kunt zijn, zelfs als dat soms botst. Misschien is dat wel wat een echt goede vriendschap definieert.

Wij passen op papier misschien niet bij elkaar, maar in het echte leven, te midden van de chaos, de kinderen, onze uiteenlopende meningen en de slechte nachten, blijken we precies goed bij elkaar te passen. Omdat we elkaar niet hoeven te veranderen. Elke week zitten we tegenover elkaar in de podcaststudio. Microfoons aan en kletsen maar. Over kinderen,

relaties, irritaties, onze fuckups, dingen waar we om moeten lachen en dingen waarvan we denken: laten we hier maar gewoon ongefilterd eerlijk over zijn. En ondertussen luisteren er honderdduizenden mensen mee. Mensen die ons inmiddels kennen of zich in ons herkennen. Bizar en bijzonder.

En misschien is dát wel het meest verrassende van alles: dat iets wat op papier nooit had moeten werken, juist zo goed werkt. Omdat we niet hetzelfde zijn, maar elkaar aanvullen waar het nodig is en uitdagen waar het schuurt. Omdat we niet bang zijn voor verschil, maar het gebruiken om beter, eerlijker en scherper te worden. Wat begon als een onwaarschijnlijke combinatie, is uitgegroeid tot een 'perfect match'. Dit had nooit moeten werken; en precies daarom werkt het zo verdomd goed.

Stoppen met roken

S A S K I A

Het is Koningsdag 2017 en ik heb een missie: ik wil stoppen met roken. Ik rook niet veel, maar toch op het werk stiekem twee of drie peukjes per dag en dat vind ik een irritante gewoonte. Ik ken mezelf in 2017 al zo'n eenendertig jaar, dus ik weet dat een cursus 'hoe stop ik met roken' niet voor mij is weggelegd. Waarschijnlijk krijgt mijn recalcitrante puberbrein zodra ik de woorden 'roken' of 'sigaret' lees of hoor juist spontaan zin om er één op te steken. Het moet anders, radicaler, anders gaat het niet lukken.

Ik denk diep na. Wanneer heb ik echt geen zin om te paffen? Eigenlijk vooral nadat ik veel te veel heb gerookt. Dat is het! Er zit dus niets anders op dan gewoon een avond zóveel te roken dat ik daarna *forever* genezen ben van een peuk. Ik zeg Syb en de vriendinnen met wie ik Koningsdag vier dat ze niet raar moeten opkijken als ik letterlijk de ene peuk met de andere aansteek. Dit gaat mijn manier zijn om te stoppen.

We gaan de stad in. Naar de Pijp, want dat is vanaf ons piepkleine appartementje in het centrum van Amsterdam maar vijf minuutjes lopen. Iedereen is in het oranje gekleed, het is één groot feest en ik ben een vrouw met een missie. Met lichte

weezin paf ik de ene na de andere peuk weg. Het staat me nu al tegen, dit is veel moeilijker dan ik dacht en dus besluit ik er ook maar bij te gaan drinken. Dat helpt vast. Hoe later het wordt, hoe meer peuken en biertjes erin gaan. Ik voel me vies, ik ben kneiterlam. Yes, dit gaat zeker werken.

De volgende dag word ik wakker met vreselijke keelpijn en koppijn. Ik lig naast Syb en voel me zo belabberd. We kletsen na over de vorige avond, over het feest, over mijn missie om te stoppen met roken en over hoe ik zeker weet dat ik, zoals ik me nu voel, echt nooit meer ga roken (of drinken). We kletsen door en beseffen ineens dat we uiteindelijk met onze lamme hoofden het bed in zijn gedoken. Op zich niet gek na zo'n avond, alleen hebben we het niet veilig gedaan. Nu zijn we al jaren samen, dus helemaal prima, maar eigenlijk doen we het nooit onveilig. Met de pil ben ik al jaren geleden gestopt want ik ging helemaal niet lekker op die hormonen en een condoom is eigenlijk gewoon altijd wel chill, maar dan moet je het niet vergeten. In mijn brakke hoofd maak ik snel een berekening. Shit. Dit is wel *living on the edge*, want ik zit ergens rond mijn ovulatie.

Daar liggen we dan, in ons miniappartement, heel brak een heel volwassen gesprek te voeren. Stel dat ik zwanger zou zijn, hoe vinden we dat? Zijn we klaar voor kinderen of genieten we nog enorm van ons leven zoals het is, onze carrières? In mijn buik borrelt een warm gevoel. Het idee van een klein wezentje dat deels Syb en deels mij is, lijkt me ineens fantastisch. De brakheid verdwijnt en het gevoel dat we eigenlijk helemaal klaar zijn voor de volgende stap groeit. Een kindje. Ons kindje. Ineens is er nóg een reden om te stoppen met

roken, eentje die veel beter voor me werkt. Vanaf nu raak ik geen peuk meer aan, want de wens van een gezinnetje is geboren.